

# Sobre juristes d'extrema dreta

written by Pere Grau i Rovira | 18 d'agost de 2020

Al setmanari alemany *Die Zeit* (El Temps) una de les publicacions més prestigioses del país, va sortir a l'exemplar del passat 30 de juliol un article firmat per Joachim Wagner, amb un títol que més o menys podem traduir com "Jutges decantats cap a la dreta". És una denominació prudent per designar els jutges que es manifesten o actuen portats per una ideologia d'extrema dreta.

Per endavant cal dir que aquesta mena de jutges, dels que a Espanya, sobretot en posicions clau de l'estructura judicial, n'hi ha un bon munt com es demostra amb la llarga corrua d'actuacions contra l'independentisme català, a Alemanya són casos molt aïllats i mai en una posició tan privilegiada. Allò que per un lector català ho fa interessant és que ja solament l'existència d'aquests casos comptats ha engegat una polèmica sobre quin camí es pot seguir per evitar que aquesta gent taqui el bon nom de la justícia alemanya. I això sol ja és una diferència grandiosa entre els dos països.

Aquesta nova preocupació s'ha originat amb l'aparició (motivada per la gran onada immigratòria del 2015) al panorama polític alemany del partit Alternativa per Alemanya (AfD), on hi ha des dels anomenats nacional-conservadors (com podrien ser els elements més moderats del PP a Espanya) fins als extremistes, clarament racistes, xenòfobs, etc. del mateix caire que la gent de Vox o fins i tot pitjor. I és precisament aquesta ala del partit la que fins ara ha determinat la seva línia general de posició i d'actuació, encara que la nacional conservadora li vol parar els peus, que arrisca una divisió del partit.

A les eleccions que hi ha hagut a diversos estats d'Alemanya

l'any passat i enguany, l'AfD ha aconseguit escons a uns quants dels parlaments d'aquests estats. I una de les tàctiques, per donar-se un vernís de seriositat, va ser de posar al davant de les llistes precisament jutges i fiscals d'ideologia afí. Com a diputats, més d'un ja s'ha distingit en les seves intervencions parlamentàries per una retòrica d'extrema dreta. I com que aquests homes tenen assegurat de tornar al seu lloc de jutge o fiscal quan s'acabi la legislatura, es parla de com podria evitar-se. A més, la pedra d'escàndol no són sols aquests jutges/diputats, sinó també els que ocupen el seu lloc a la judicatura que ara la desprestigien.

Hi ha un precedent que va passar gairebé desapercebut per a l'opinió pública. El 13 d'agost del 2018, els jutges de l'audiència regional de Dresden van fer cessar el fiscal Thomas Seitz i el van treure de la judicatura per declaracions xenòfobes i menyspreatives de les institucions estatals alemanyes. Seitz, que avui és diputat de l'AfD al Parlament federal, va presentar recurs contra aquesta expulsió que encara no ha estat decidit.

Altres fiscals o jutges que després han comès els mateixos excessos verbals han rebut una "nota de reconvenció" que és la penalitat màxima que permeten les lleis actuals, l'objectiu de les quals ha estat defensar la independència dels magistrats de qualsevol influència política, i se'ls ha traslladat a un tribunal per delictes comuns on poden fer menys mal. En més d'un cas se suposa que les instàncies que han fet aquesta "reconvenció" ho han fet perquè dubten que instàncies superiors aprovin càstigs més durs. Però el precedent citat en el cas Seitz demostra que aquesta por pot ser infundada.

En el cas dels jutges/diputats que en les seves intervencions demostren la seva extrema ideologia, hi ha l'agreujant que aquestes "reconvencions" caduquen al cap de dos anys i són esborrades de l'expedient de l'interfecte, amb la conseqüència que quan la legislatura s'acaba al cap de quatre anys, ja no

hi són i no representen cap obstacle per a la seva tornada al lloc de jutge o de fiscal. Ja hi ha propostes que la data de caducitat d'aquestes reconvençions sigui allargada a 4 o 5 anys.

Els presidents dels tribunals, diu Wagner, no s'arrisquen de grat a l'esmerç de temps, de feina i d'enuigs que comporta un procés disciplinari, i en el seu article retreu una manca d'intervenció suficient per part de la comissió de control de serveis judicials, ja que cap de les causes disciplinàries o dels trasllats de tribunal han estat motivats per una intervenció de la comissió, sinó per membres de la societat civil com advocats, activistes, polítics dels verds i de les esquerres o per la feina de periodistes.

Hi ha una quantitat notable de juristes i de membres de la premsa que recorden l'obligació que té la República Federal, després de les experiències del passat amb la justícia nazi, de no deixar créixer aquestes influències en la judicatura i d'impulsar les iniciatives que calguin per poder-les tallar de manera efectiva i legal.

Com dic al començament, el problema a Alemanya està a cent lligües de la dimensió que aquest problema té a Espanya. Però és l'abast de les protestes i les reaccions ja existents (com el citat cas Seitz) que fan interessant de veure la diferència que hi ha entre una democràcia autèntica com l'alemanya i una de fingida com l'espanyola.